SERFŐZŐ SIMON

A szigorúság parancsolói

Szó csak annyi volt a számban, amennyivel
a tehenekre kiabáltam, csak amennyit
a zörgő szárkúp mögötti haverom: a borjú is
ismert, s megértett a kihűlő padlásról
hajnalban elsüvöltő lúd: legelni röpült,
rúgta lábával a magas háztetőn túli
levegőt.

Honnan tudtam volna — a múlt csapzott
kazlai közt — mit mondanak a könyvekből
kibetűzött szavak, a versekben miről olvasok
a konyhalegyeket melegítő lámpa mellett,
míg odakint az ásó-fölverte por fuldokolt
a beesteledett gödörparton, s a magasban
eltévedt kémény-füst kiabált, anyám
mutatta meg neki, merre szálljon.

Hogyan értettem volna meg, amire az évszakok
üres koponyáit dudvákra kiakasztó hazámban
majd rádöbbennek, hogy jön az időből,
mintha a ködöt lengető földeken át, a költészet
egyik útja: lépdel egy ösvény, Balassi,
Zrínyi korából halad századok óta, mint egy
motyogó szekeret hazafelé döcögtető kocsiút,
amelyen Petőfi is járt, s amelynek Segesvárnál
az egekig hánykolódó kukoricásban csaknem
nyoma veszik.

Ásónyom-mélynyi feledésben talál rá
e nép bajába beletöretett arcú Ady,
aminek jötte irányába — őutána — csak
azok mertek-merjenek menni, kik a világgal
vitában, vállalják bátorságát, s nem hagyják
annyiban: az legyen, ami lenni akar,
ügyük az ország és országok lobogó porában
kapirgálók, a munkát maguk előtt két kézzel
hajtók sorsa, és sugaraztatnak bizodalmat
a fölkelő Nappal, hogy élni lehessen,
örömöt fölnevelni, mint a gyereket,
s remélni kezesebb időt, amiért bátorodjanak
a tettek.